

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی شاخصه ای توسعه پایدار اجتماعی بر مبنای الگوی جغرافیایی ساختار گرایی کلانشهر تهران (منطقه 22 و 7)

محل انتشار:

اولین همایش ملی جغرافیا، شهرسازی و توسعه پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

عباس ارغان - استادیار و عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد سمنان

زهرا حاجیلو - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد سمنان

قهیمه خواجه نبی - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد سمنان

خلاصه مقاله:

امروزه رشد فزاینده ابعاد شهرنشینی و شکل گیری مقیاس های جید از رشد شهری در طی چند دهه اخیر موجب شده است شهر و شهرسازی معاصر با چالش های نوین مواجه گردد. کلانشهر تهران حاصل بازتاب و نتیجه عملکرد ساختارهای آشکار و پنهانی جامعه که نتیجه ی خود را به صورت رشد شتابان، فقر گسترده، بی عدالتی، توسعه پایدار و ... را در شهر نشان می دهد. جهت رفع مسائل و مشکلات موجود و چالش های جدید، بنامودن جامعه شهری بر مبنای رویکرد ساختار گرایی (شهروند مدار، سالم و کارا) که در برگیرنده مساکن قابل زیست و امنیت منطقه ای و اکولوژیکی، سطح بالای استراتژی های توسعه اجتماعی کلانشهر تهران امری ضروری می باشد. به همین دلیل طرح مبحث توسعه پایدار اجتماعی در کلانشهر تهران از اهمیت ویژه ای برخوردار است. پژوهش حاضر از نوع کاربردی و روش تحقیق در آن توصیفی- تحلیلی است. روش جمع آوری اطلاعات در مقاله از نوع اسنادی (کتابخانه ای) بوده که با استفاده از تکنیک تحلیل محتوا، ضمن بررسی و شناسایی الگوی جغرافیایی ساختار گرایی به شناسایی وضعیت موجود شاخصه های توسعه پایدار اجتماعی با استفاده از روش دلفی می باشد که در نهایت برای آزمون شاخصه های توسعه بر مبنای ساختار گرایی از دو روش م منطق فازی و شبکه های عصبی استفاده نموده که نشانگر پایداری بیشتر منطقه 22 نسبت به منطقه 7 شهر تهران می باد. در واقع این ع وامل موجب اختلاف و تفاوت دو منطقه 22 و 7 از منظر توسعه پایدار اجتماعی شده است.

کلمات کلیدی:

شهر، توسعه پایدار اجتماعی، جغرافیای ساختار گرایی، کلانشهر تهران، منطق فازی، شبکه های عصبی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/266101>

